

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Tribvs Dagobertis Francorvm Regibvs Diatriba Godefridi Henschenii E Societate Iesv

Henschenius, Godefridus

Antverpiae, 1655

I Dagoberti II parentes S. Sigebertus & Imnechildis. Illius obitus. Exilium
Dagoberti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9599

I

DAGOBERTI II parentes S. Sigebertus & Imnechildis. Illius obitus. Exilium DAGOBERTI.

Auctus Bonitus Aruernorum Episcopus partem ætatis in S. Sigeberti aulâ egerat, gratiofus & carus illi minister, primùm *Princeps pincernarum*, dein *annulo ex manu Regis accepto Referendarij officium adeptus*, vti scribit auctor coætaneus in eius Vitâ, ex tribus veteribus MSS. ad diem xv Ianuarij à nobis editâ, vbi num. 4 *flios* S. Sigeberto fuisse ostendit. Ex his solius DAGOBERTI, qui senior fuit, nomen expriment auctores: quem à Rege Sigeberto nomine patris sui fuisse appellatum adnotat Sigebertus Gemblacensis in Vitâ eiusdem S. Sigeberti, ad Kalendas Februarij à nobis illustratâ.

Natus est S. Sigebertus, primogenitus DAGOBERTI, anno, vt suprâ diximus, regni DAGOBERTI in Neustriâ octauo, Christi 10CXXXV, & Rex Austrasiorum constitutus anno regni illius xi, Christi 10CXXXVIII: qui Imnechildem in matrimonium duxisse potuit circa an. Chr. 10CL aut paullo pòst. Nihil enim certi tradunt auctores, coeptâ iam illâ xl annorum lacunâ Chronologiæ Francicæ, Annalibus Chronicisq; antiquis deficientibus, ex alijs veteribus monumentis supplendâ. Hinc in obitus S. Sigeberti assignando tempore admodum variant viri alioquin doctissimi. In tabulis Chronologicis ad Chapeauillaum de Episcopis Traiectensibus hæc leguntur ad annum 10CLIV: *Sigebertus Rex*

Austrasia

XI DCI

Austrasia moritur i Februarij. Vita. Molan. & quidem XVI anno regni sui. Vignierius in Chronico Burgundia. Anno XI à morte patris. Baronius. Tabulas illas sequuntur Bartholomæus Fisen, Iacobus Malebrancus, Autbertus Miræus aliique, sed non præiuerunt qui in iis indicantur auctores. Baronius & Vignierius defunctum tradunt anno 10CLVIII; Vignierius prætereà *annum regni* statuit XVI vel XVII. At Vita habet *obiisse Kalendis Februarij, ætatis suæ anno ferè tricesimo primo, regni vicesimo octauo, ab Incarnatione Domini anno sexcentesimo sexagesimo secundo, à transitu S. Martini anno ducentesimo sexagesimo tertio.* Molanus in Natalibus SS. Belgij ex Vitâ eisdem ætatis, regni, & epochæ Christi annos retinet. Sed qui tempore Sigeberti Gemblacensis, illius Vitæ auctoris, annus Christi numerabatur 10CLXII, nobis annum à Ianuario inchoantibus esse sequentem 10CLXIII sæpius monet Bucherius. Est autem hic annus Christi medius inter duos extremos adiunctis characteribus indicatos. Nam annum à transitu S. Martini CCLXIII, ex calculo alibi à nobis accuratè probato, conuenit in annum Christi 10CLX, & contrà annus ætatis S. Sigeberti XXXI, eiusque regni XXVIII incidit in annum Christi 10CLXVI. Quàm hæc procùl absunt ab anno 10CLIV, quem illi auctores probandum susceperant! At post annum Christi 10CLX S. Sigebertum aliquot adhuc annis vixisse confirmat Episcopatus S. Remacii Traiectensis, quem anno 10CL susceptum decem annos administrauit, in Chronico MS. cœnobij Trudonensis expressos: eosque exigunt tum Acta S. Trudonis lib. 2 Diatribæ nostræ de Episcopatu Traiectensi cap. 6 citata, tum monasteria Stabulaus & Malmundarium à Rege Sigeberto anno VI Episcopatus S. Remacii extructa, & triennio post à S. Remaclo adhuc Episcopo Traiectensi dedicata: qui post annum

10CLX

IOCLX relicto Episcopatu, ibidem annos aliquot vixit, quādo & bina ei à Sigeberto signata sunt diplomata, quibus vtrūque monasteriū regiè dotauit. In iis dicitur *vir venerabilis Remaclus Episcopus, Christo auspice, Abba præesse*, vt vel inde annus obitus Sigeberti in Actis indicatus necessariò inferatur. Quin & S. Sigebertus dum in secundo diplomate reuocat donationes à se factas, antequàm *ad legitimam peruenerat aetatem*, easque solùm ratas censet, quas *ab anno regni sui decimo quarto* concesserat, prouectiorem se ostendit, & plures post decimum quartum lapsos esse annos. Ipsa diplomata integra excusa sunt i Februarij pag. 234 & 235. Quibus omnibus collatis cum annis regni Chlodouei fratris, & huius filiorum Chlotharij III, Childerici & Theoderici, arbitramur obitum S. Sigeberti conferendum in Kalendas Februarij anni Christi IOCLXIII, aetatis XXVIII, quando filius DAGOBERTVS potuit natus esse annos decem aut circiter, aptus qui in Clericum attonderi se pateretur, & procul extra Galliam ablegaretur.

Mortuo ergo S. Sigeberto, DAGOBERTVM filium, cui iure hæreditario regnum Austrasiarum debebatur, *factione Magnatum pulsum esse* tradit Willielmus Malmesburiensis lib. 3 de Gestis Pōtificum Anglorum in Vitâ S. Wilfridi Archiepiscopi Eboracensis, ab Heddio Stephano (quem S. Wilfridus ex Cantio euocatum cantui Ecclesiæ suæ tradendo magistrum præfecerat) scriptâ. Ipsum autem S. Wilfridum fuisse DAGOBERTO singulari amicitia coniunctum infra constabit. Porrò inter Magnates, à quibus ablegatus est DAGOBERTVS, auctoritate & potentiâ præualebat *Grimoaldus Maior-Domus*, qui in eâ dignitate B. Pippino patri suo anno IOXLVI, mortuo successerat. Huius ergo aliorumque Magnatum *factione in Clericum attonsum esse* DAGOBERTVM

tradunt Acta SS. Audoëni Archiepiscopi Rotomagensis, & Remacii Episcopi Traiectensis, Sigebertus in Chronico & in Vita S. Sigeberti, Auctor anonymus in Fragmento, quod Chronico Alberti Argentinenfis in MSS. præfixum reperit ediditque Christophorus Vrsitius tomo 2 Rerum Germanicarum pag. 74 & ex eo Andreas Chesnæus tomo 1 Scriptorum Franciæ pag. 782. *Grimoaldus ergo filium Sigeberti, nomine DAGOBERTVM, Didoni Pictauesi Episcopo detonsus sub custodia direxit, vti narratur in libello vetusti scriptoris de Maioribus-Domus Regiæ. Aut certè attosus est DAGOBERTVS consilio Didonis Episcopi Pictauesis, & per manum ipsius Didonis in Scotiam directus ad peregrinandum, vti legitur in Actis S. Sigeberti apud Chesnæum ex MS. Petauij, in Chronico Sigeberti, apud Continuatores Aimoini lib. 4 cap. 42, aliosque. Per Scotiam intelligit Malmesburienfis Hiberniam insulam, ex qua DAGOBERTVM ad se venientem hospitio recepit S. Wilfridus. Erat eâ ætate, seu pactis foederibus, seu solum ingenuâ hospitalitate, Galliæ arctè deuincta Hibernia, vt vltro citroque frequentissimi commearent. Ita Agilbertum, dein Episcopum Parisiensem, in Hiberniâ non paruo tempore legendarum gratiâ Scripturarum demoratum fuisse, tradit Beda lib. 3 cap. 4. At, qui DAGOBERTVM in Hiberniam deduci curauit Dido, erat ex præcelsâ & nobilissimâ Francorum progenie ortus, à Chlothario Rege, cum vniuersæ Francorum monarchiæ præesset, datus Pictauesibus Episcopus, patruus S. Leodegarij, à cuius sorore prognatæ dein fuere Bildechildis vxor Childerici Regis, & Bersuinda mater S. Odiliæ, Didonis proneptes, vti tradunt Vrsinus in Vita S. Leodegarij, Auctor Vitæ S. Odiliæ, memoratus antè anonymus ab Vrsitio editus. Adde Leudesium, qui consilio Leodegarij factus fuerat Maior-Domus, patrem fuisse Adalrici,*

siue

siue *Athici*, patris S. Odiliae. Ex quibus familiaris Episcopi Didonis cum Grimoaldo & Magnatibus Austrasiis notitia coniici facile potest:

I I

Reges Austrasiorum, Childebertus intrusus, dein Childericus sub tutelâ Imnechildis amita, matris DAGOBERTI. Huius ab exilio reditus, & regnum in Alsatia & confiniis. An in Thuringiâ habitârit?

DAGOBERTVM factione Procerum relegatum esse *exilio irrevocabili* aiunt Acta S. Sigeberti apud Chesnæum, proque eo in *regnum Austrasiorum intrusum Childebertum filium Grimoaldi*: à quo S. Niuardum Archiepiscopum Remensem Ecclesiae suae à teloneis aliisque tributis immunitatem impetrasse, atque ab eius patre Grimoaldo villas Calnicicum & Victuriacum S. Remigio oblatas tradunt Flodoardus lib. 2 Historiae Ecclesiae Remensis cap. 7, & Auctor Vitæ S. Niuardi Kalendis Septembris. Huic Childeberto in breuissimo Chronico Regum Austrasiorum tomo 1 Chesnæi pag. 781 tribuuntur VII anni, quot ille annos haudquam regnavit. Annus illi integer aut sesquiannus in Chronico Sigeberti assignatur. Ut autem regnum Childeberti magis firmaretur, duplex perditiones Austrasiorum sparsus rumor est; scilicet DAGOBERTVM vitâ functum esse. Ita post obitum Childerici fratrem eius *Theodericum defunctum* etiam esse, cum sacramento omnes asseruisse infra exponemus